

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 66/2026-25

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov 1. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]

a 2. [REDACTED]

[REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] zastúpených PARA advokáti, s.r.o., Gagarinova 10/A, Bratislava, proti postupu a uzneseniu Špecializovaného trestného súdu sp. zn. 4T/5/2024 z 20. augusta 2025 a proti postupu a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Tostš/10/2025 z 10. septembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 6. novembra 2025 domáhajú vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 16 ods. 2, čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 3, čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 a 4 a čl. 6 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uznesením Špecializovaného trestného súdu sp. zn. 4T/5/2024 zo 20. augusta 2025 (ďalej len „prvostupňové väzobné rozhodnutie“), ako aj postupom a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3Tostš/10/2025 z 10. septembra 2025 (ďalej len „druhostupňové väzobné rozhodnutie“). Navrhujú, aby ústavný súd napadnuté uznesenia Špecializovaného trestného súdu a najvyššieho súdu zrušil, najvyššiemu súdu prikázal prepustiť sťažovateľov bezodkladne z väzby na slobodu a každému zo sťažovateľov priznal primerané finančné zadosťučinenie 50 000 eur, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že uznesením vyšetrovateľa ČVS: PPZ-637/NKA-PZ-ZA-2016 zo 7. marca 2017 bolo začaté trestné stíhanie a sťažovateľom bolo zároveň vznesené obvinenie pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny, obzvlášť závažný

zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi na skutkovom základe uvedenom v predmetnom uznesení. V priebehu prípravného konania boli sťažovateľom vznesené obvinenia aj pre ďalšie trestné činy. Uznesením Špecializovaného trestného súdu z 9. marca 2017 v spojení s uznesením najvyššieho súdu z 10. apríla 2017 boli sťažovatelia vzatí do väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a), b) a c) Trestného poriadku. Dĺžka väzby sťažovateľov bola v prípravnom konaní postupne predĺžovaná.

3. Prokurátor podal 29. októbra 2018 na sťažovateľov obžalobu pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny (v skutku 1 obžaloby), obzvlášť závažný zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi (v skutku 2 obžaloby), zločin poškodzovania cudzej (v skutku 3 obžaloby), obzvlášť závažný zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami (v skutku 4 obžaloby), zločin poškodzovania cudzej veci (v skutku 5 obžaloby), zločin poškodzovania cudzej veci (v skutku 6 obžaloby), zločin poškodzovania cudzej veci (v skutku 7 obžaloby), zločin poškodzovania cudzej veci (v skutku 8 obžaloby), zločin poškodzovania cudzej (v skutku 9 obžaloby), obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy a zločin poškodzovania cudzej veci a osobitne na sťažovateľa v prvom rade aj pre zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami (v skutku 10 obžaloby) a zločin falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky (v skutku 11 obžaloby), ktorých sa mali dopustiť na skutkovom základe uvedenom v obžalobe. Po podaní obžaloby boli sťažovatelia na podklade uznesenia Špecializovaného trestného súdu z 13. novembra 2018 v spojení s uznesením najvyššieho súdu z 29. novembra 2018 ponechaní vo väzbe.

4. Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu sp. zn. BB-4T/36/2018 boli sťažovatelia uznaní vinnými z trestných činov uvedených v tomto rozsudku a bol im uložený trest odňatia slobody na doživotie. Proti tomuto rozsudku podali odvolania, v nadväznosti na čo bola väzba sťažovateľov uznesením Špecializovaného trestného súdu z 12. februára 2021 v spojení s uznesením najvyššieho súdu z 3. marca 2021 predĺžená. Odvolania sťažovateľov boli uznesením najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu sp. zn. 3To/3/2021 zamietnuté, v nadväznosti na čo sťažovatelia 7. júla 2021 nastúpili do výkonu trestu odňatia slobody.

5. Na základe dovolania sťažovateľov najvyšší súd ako dovolací súd rozsudkom sp. zn. 1TdoV/7/2023 vyslovil, že uznesením najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu sp. zn. 3To/3/2021 a konaním, ktoré mu predchádzalo, bol porušený zákon v neprospech sťažovateľov. Z tohto dôvodu najvyšší súd ako dovolací súd zrušil uznesenie najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu sp. zn. 3To/3/2021 a rozsudok Špecializovaného trestného súdu sp. zn. BB-4T/36/2018 z 12. februára 2021 vo výrokoch týkajúcich sa sťažovateľov a prikázal Špecializovanému trestnému súdu, aby vec sťažovateľov v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol v inom zložení senátu.

6. V nadväznosti na rozsudok sp. zn. 1TdoV/7/2023 najvyšší súd uznesením sp. zn. 1TdoV/7/2023 z 28. februára 2024 postupom podľa § 380 ods. 2 Trestného poriadku z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku vzal sťažovateľov do väzby, pričom väzbu sťažovateľov nenahradil alternatívnym opatrením. Uviedol, že dĺžka trvania väzobnej lehoty sťažovateľov sa posudzuje samostatne a nezávisle od lehoty väzby vykonanej v pôvodnom konaní.

7. Na hlavnom pojednávaní konanom 20. augusta 2025 sťažovatelia požiadali o prepustenie z väzby. Špecializovaný trestný súd prvostupňovým väzobným rozhodnutím žiadosti sťažovateľov

zamietol a ich väzbu nenahradil miernejšími alternatívnymi opatreniami. O sťažnostiach sťažovateľov rozhodol najvyšší súd druhostupňovým väzobným rozhodnutím, ktorým sťažnosti zamietol.

II. Argumentácia sťažovateľov

8. Argumentáciu sťažovateľov v ústavnej sťažnosti možno rozdeliť do niekoľkých argumentačných línií, a to:

- a) námietka o uplynutí maximálnej prípustnej päťročnej lehoty trvania väzby;
- b) námietka existencie neprimeraných prietáhov v meritórnom trestnom konaní;
- c) námietky týkajúce sa zaobchádzania so sťažovateľmi počas výkonu väzby;
- d) námietka absencie dôvodov väzby;
- e) námietka porušenia princípu rovnosti zbraní, práva na rovnosť s ostatnými účastníkmi konania, zásady prezumpcie neviny a zákazu krutého, neľudského a ponižujúceho zaobchádzania pri rozhodovaní o žiadostiach sťažovateľov o prepustenie z väzby na slobodu počas hlavného pojednávania konaného 20. augusta 2025.

9. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti v prvom rade predkladajú argumentáciu, v ktorej dôvodí, že v ich prípade uplynula maximálna prípustná päťročná lehota trvania väzby. V tejto súvislosti argumentujú, že uznesenie sp. zn. 1TdoV/7/2023, ktorým ich najvyšší súd po zrušení uznesenia sp. zn. 3To/3/2021 a rozsudku sp. zn. BB-4T/36/2018 v dovolacom konaní vzal do väzby, napadli skoršou ústavnou sťažnosťou. Túto ústavnú sťažnosť síce ústavný súd uznesením sp. zn. II. ÚS 361/2024 z 28. augusta 2024 odmietol, avšak v ňom súčasne formuloval názor, na ktorý sťažovatelia odkázali vo svojej žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu. Podľa uvedeného stanoviska ústavného súdu je potrebné posudzovať väzbu sťažovateľov ako jeden celok, teda zohľadniť aj väzbu z pôvodného konania, pretože rozsudkom sp. zn. 1TdoV/7/2023 došlo na základe dovolania nielen k zrušeniu výroku o treste, ako to predpokladá § 380 ods. 2 Trestného poriadku, ale aj k zrušeniu výroku o vine. O vzatí sťažovateľov do väzby preto nemalo byť rozhodované v režime § 380 ods. 2 a 3 Trestného poriadku, podľa ktorých sa dĺžka trvania väzby v prípade podľa § 380 ods. 2 Trestného poriadku posudzuje samostatne a nezávisle od väzby v pôvodnom konaní. Vzatie do väzby v režime podľa § 380 ods. 2 Trestného poriadku (a v nadväznosti na to § 380 ods. 3 Trestného poriadku) sa uplatňuje v situácii, keď právoplatný výrok o vine zostal po dovolacom konaní nedotknutý, a teda osoba je naďalej právoplatne uznaná za vinnú zo spáchania trestného činu. Sťažovatelia tak prezentujú názor, že dĺžka trvania väzby sa v ich situácii nemá posudzovať samostatne a nezávisle od väzby v pôvodnom konaní a je potrebné rešpektovať § 76a Trestného poriadku, podľa ktorého celková lehota väzby v trestnom konaní spolu s jej predĺžením podľa § 76a Trestného poriadku nesmie presiahnuť šesťdesiat mesiacov. Dôvodí tak, že v ich trestnej veci uplynula maximálna prípustná doba trvania väzby (päť rokov, teda šesťdesiat mesiacov) rámcovaná § 76a Trestného poriadku, a to 27. októbra 2024 (keďže obmedzenie ich osobnej slobody väzbu začalo zadržaním 6. marca 2017, bolo prerušené nástupom do výkonu trestu odňatia slobody 7. júla 2021 a pokračovalo prostredníctvom väzby po vydaní uznesenia sp. zn. 1TdoV/7/2023). Sťažovatelia uzatvárajú, že od 27. októbra 2024 sú obmedzení na

osobnej slobode väzbou nezákonne. Uvádzajú, že všeobecné súdy rozhodujúce o aktuálnej žiadosti sťažovateľov o prepustenie z väzby na slobodu nerešpektovali názor ústavného súdu uvedený v uznesení sp. zn. II. ÚS 361/2024, čo sa podľa sťažovateľov vymyká elementárnym princípom spravodlivosti a vykazuje znaky zaujatosti súdu.

10. V ďalšom bode ústavnej sťažnosti sťažovatelia namietajú existenciu neprimeraných prietáhov v meritórnom trestnom konaní. Od vznesenia obvinenia sťažovateľom do uplatnenia aktuálnej ústavnej sťažnosti uplynulo podľa ich vyjadrenia takmer 9 rokov, pričom vec sa stále nachádza na začiatku konania pred Špecializovaným trestným súdom. Konanie orgánov činných v trestnom konaní a ani konanie Špecializovaného trestného súdu a najvyššieho súdu nezodpovedá podľa sťažovateľov požiadavke konať v trestných veciach s osobitnou starostlivosťou a plynule. Podľa ich názoru vznikli zbytočné prietahy v trvaní viac ako 5 rokov už v pôvodnom trestnom konaní (aj) v dôsledku procesného pochybenia, ktoré konštatoval na základe dovolania najvyšší súd v rozsudku sp. zn. 1TdoV/7/2023 a ktoré svedčí o nesústredenom postupe súdov. Sťažovatelia dôvodí, že značné zbytočné prietahy vznikli aj v konaní nasledujúcom po zrušení uznesenia sp. zn. 3To/3/2021 a rozsudku sp. zn. BB-4T/36/2018 (na základe dovolania), a to v dôsledku procesných pochybení podrobne špecifikovaných v ústavnej sťažnosti. Tvrdené deficity zapríčinili podľa sťažovateľov, že k právoplatnému rozhodnutiu o prijatí obžaloby došlo až po uplynutí 1 roka. V tejto súvislosti osobitne poukazujú na celkové obmedzenie ich osobnej slobody väzbou, podľa ich vyjadrenia po dobu takmer 9 rokov. Za jedinú možnú nápravu porušenia ich práva garantovaného čl. 6 ods. 1 dohovoru považujú ich bezodkladné prepustenie na slobodu.

11. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti prezentujú tvrdenia o zaobchádzaní s nimi počas výkonu väzby spôsobom nezlučiteľným s garanciami vyplývajúcimi z čl. 3 dohovoru a čl. 16 ods. 2 ústavy. Podľa vlastného vyjadrenia naďalej vykazujú postavenie obete, pretože ústavný súd, ktorý v minulosti konštatoval nálezom sp. zn. II. ÚS 110/2024 porušenie ich práv zaručených citovanými článkami ústavy a dohovoru špecifikovaným upovedomením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, im síce priznal finančné zadostučinenie, ale ich uväznenie v zlých podmienkach pretrváva. Argumentujú, že represívne opatrenia uplatňované voči nim vo výkone väzby oslabujú ich možnosti realizovať účinnú obhajobu pred súdmi. Jedinú možnosť nápravy takéhoto porušenia zaručených práv vidia v ich bezodkladnom prepustení z väzby na slobodu. Namietajú pritom, že sa najvyšší súd v druhostupňovom väzobnom rozhodnutí žiadnym relevantným spôsobom s touto ich argumentáciou nevyrovnal.

12. Následne sťažovatelia prednášajú aj tvrdenie o absencii dôvodov väzby. Podľa ich vyjadrenia je v ich prípade tzv. úteková väzba a tzv. preventívna väzba odôvodňovaná hypotetickými obavami a domnienkami, ktoré boli ustálené v čase ich vzatia do väzby v pôvodnom konaní, ktoré súdy cyklicky a stereotypne opakujú. Podľa názoru sťažovateľov súdy zreteľne nevysvetlili dôvody, pre ktoré je trvanie ich väzby naďalej potrebné.

13. V závere ústavnej sťažnosti sťažovatelia namietajú porušenie princípu rovnosti zbraní a práva na rovnosť s ostatnými účastníkmi konania (prokurátorom ako protistranou), a tiež zásady prezumpcie neviny počas konania Špecializovaného trestného súdu o ich žiadostiach o prepustenie z väzby na slobodu (20. augusta 2025, pozn.). Prednášajú tvrdenia o diskomfortných podmienkach v tzv. eskortných celách, v ktorých boli umiestnení pred hlavným pojednávaním a počas prestávok. Ďalej podľa vyjadrenia sťažovateľov ich predseda senátu Špecializovaného trestného súdu mal

nechať predviesť a v súdnej sieni strážiť mnohopočetnou a ozbrojenou väzobnou eskortou (tzv. „kukláčmi“) za nepretržitého spútania sťažovateľov tzv. medveďom a podľa vlastného vyjadrenia navyše (v porovnaní s dozorujúcim prokurátorom) nemali vytvorené komfortné technické podmienky k plnému sústredeniu sa pre účely realizácie vlastnej obhajoby. Špecializovaný trestný súd ani najvyšší súd ako sťažnostný súd sa s uvádzanými námietkami sťažovateľov podľa ich tvrdenia relevantným spôsobom nevysporiadali.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K namietanému porušeniu označených práv postupom a prvostupňovým väzobným rozhodnutím Špecializovaného trestného súdu:

14. K námietkam týkajúcim sa sťažovateľmi napadnutého postupu a prvostupňového väzobného rozhodnutiu Špecializovaného trestného súdu ústavný súd uvádza, že v zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ústavný súd v konaní podľa čl. 127 ústavy ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je totiž rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne.

15. Vo vzťahu k označenému postupu a prvostupňovému väzobnému rozhodnutiu Špecializovaného súdu sťažovateľa disponovali opravným prostriedkom – sťažnosťou, ktorú aj využili. O sťažnosti bol oprávnený a povinný rozhodnúť najvyšší súd ako súd nadriadený. Existencia opravného konania pred najvyšším súdom nepripúšťa možnosť ústavného súdu rozhodovať o napadnutom postupe a prvostupňovom väzobnom rozhodnutí Špecializovaného trestného súdu, keďže sťažnosť v danom prípade predstavovala účinný právny prostriedok ochrany práv sťažovateľov vo vzťahu k prvostupňovému konaniu Špecializovaného trestného súdu.

16. Podľa § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) je ústavná sťažnosť neprípustná, ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd alebo ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť v časti namietajúcej porušenie označených práv napadnutým postupom a prvostupňovým väzobným rozhodnutím Špecializovaného súdu vyhodnotil ako neprípustnú a ako takú ju odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

III.2. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým postupom a druhostupňovým väzobným rozhodnutím najvyššieho súdu:

a) k námietke uplynutia maximálnej prípustnej lehoty trvania väzby:

17. Podstatou tejto námietky je polemika o otázke, či sa dĺžka trvania väzby podľa § 380 ods. 2 Trestného poriadku posudzuje samostatne a nezávisle od väzby v pôvodnom konaní (§ 380 ods. 3

Trestného poriadku) len v prípade zrušenia výroku o (vykonávanom) treste odňatia slobody, ktorý bol obvinenému uložený v pôvodnom konaní, alebo aj vtedy, ak na základe dovolania dôjde k zrušeniu nielen výroku o takom treste, ale aj ku kasácii výroku o vine (ako v prípade sťažovateľov, pozn.).

18. Ústavný súd na úvod konštatuje, že z jeho rozhodovacej činnosti mu je známe, že sťažovatelia identickú námietku uplatnili aj vo svojej predchádzajúcej ústavnej sťažnosti, pričom ústavný súd ju uznesením č. k. II. ÚS 655/2025-42 z 19. novembra 2025 (ďalej len „uznesenie z 19. novembra 2025“) vyhodnotil ako zjavne neopodstatnenú. Od záverov, ku ktorým dospel v predmetnom uznesení vo vzťahu k tomuto okruhu námietok sťažovateľov, nemá dôvod odkloniť sa ani pri ústavnom prieskume aktuálnej ústavnej sťažnosti sťažovateľov.

19. Ústavný súd v uznesení z 19. novembra 2025 v tejto súvislosti dospel k záveru, že dĺžku trvania väzby je v dotknutej procesnej situácii potrebné posudzovať na samostatnom a nezávislom podklade od trvania väzby v pôvodnom konaní nielen v prípade kasácie výlučne výroku o treste, ale aj pri zrušení výroku o vine. Na podporu tohto záveru v uznesení z 19. novembra 2025 poukázal na viacero okolností. K argumentácii dôvodmi uznesenia sp. zn. II. ÚS 361/2024 poznamenal, že právny názor proklamovaný v zmieňovanom uznesení bol vyslovený len na okraj (*obiter dictum*), a teda už na prvý pohľad bez priamej výrokovej relevancie, pretože ústavná sťažnosť bola v danom prípade v celosti odmietnutá. Nešlo teda o vyslovenie meritórneho právneho hodnotenia, o ktoré by sa vo veci sp. zn. II. ÚS 361/2024 po dôvodovej stránke opieralo priznanie procesného úspechu sťažovateľom. Uvádzaný názor sa ani nestal súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe ústavného súdu, ako ani praxe všeobecných väzobných súdov. Dikcia § 380 ods. 2 Trestného poriadku by podľa názoru ústavného súdu nemala vyjadrovať diferencovaný prístup v otázke, či najvyšší súd ako dovolací súd zrušuje výlučne výrok o treste alebo aj výrok o vine vrátane výroku o treste. Na podporu správnosti a ústavnej konformnosti analyzovanej argumentácie ústavný súd v uznesení z 19. novembra 2025 zároveň poukázal aj na svoju prax, ktorá časovo predchádzala a aj nasledovala uzneseniu sp. zn. II. ÚS 361/2024.

20. Pokiaľ ide o časovo predchádzajúcu prax, do pozornosti je potrebné dať predovšetkým uznesenie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 572/2016 z 20. júla 2016 publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 47/2016. V poukazovanej veci najvyšší súd na dovolanie sťažovateľa zrušil skorší výrok o treste, ako aj skorší výrok o vine, pričom zároveň rozhodol (s poukazom na § 380 ods. 2 Trestného poriadku) o vzatí sťažovateľa dovedy vykonávajúceho trest odňatia slobody do väzby. Obsahovo teda ide o situáciu celkom podobnú aktuálnej väzobnej veci sťažovateľov, kde na základe dovolania došlo ku kasácii výroku o treste, ako aj výroku o vine. V uznesení sp. zn. II. ÚS 572/2016 z 20. júla 2016 pritom ústavný súd jednoznačne vyriekol, že do celkovej lehoty väzby, o ktorej bolo rozhodnuté podľa § 380 ods. 2 Trestného poriadku, nemožno započítať čas, ktorý obvinený strávil vo väzbe v pôvodnom konaní (či už v prípravnom, alebo súdnom konaní). Marginálny záver uvedený v uznesení sp. zn. II. ÚS 361/2024 nenašiel odozvu ani v jemu nasledujúcich rozhodovacích líniách ústavného súdu. Možno poukázať predovšetkým na uznesenie ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 443/2025 z 26. augusta 2025 (a tam odkazované ďalšie rozhodnutia ústavného súdu, pozn.), v ktorom ústavný súd o. i. konštatoval, že „vníma právny záver vyslovený vo svojom uznesení o odmietnutí ústavnej sťažnosti iných sťažovateľov sp. zn. II. ÚS 361/2024 z 28. augusta 2024, v zmysle ktorého vzatie do väzby v režime podľa § 380 ods. 2 Trestného poriadku (a v nadväznosti na to § 380 ods. 3 Trestného

poriadku) sa uplatňuje v situácii, keď právoplatný výrok o vine zostal nedotknutý, a teda osoba je právoplatne uznaná za vinnú zo spáchania trestného činu. Rovnako tak vníma odklonenie sa najvyššieho súdu v napadnutom uznesení od tohto právneho záveru, a to s náležitým odôvodnením podporeným odkazom na judikatúru všeobecných súdov i ústavného súdu. Ústavný súd (s výnimkou sťažovateľom označeného uznesenia) sťažovateľom spochybňovaný postup opakovane aproboval, a to aj vo vzťahu k maximálnej lehote trvania väzby (II. ÚS 572/2016 publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 47/2016, ďalej IV. ÚS 76/2020, IV. ÚS 283/2021, zo staršej judikatúry taktiež III. ÚS 155/09, II. ÚS 275/2010; m. m. IV. ÚS 7/2019). V tomto smere tak nevidí relevantný dôvod spochybňovať právne závery uvedené v označených rozhodnutiach, s ktorých závermi sa opomenul vysporiadať v sťažovateľom označenom uznesení sp. zn. II. ÚS 361/2024 z 28. augusta 2024. V interpretačnej protiargumentácii proti nemu možno zároveň doplnkovo dodať, že v prípade zrušenia dovolaním napadnutého rozhodnutia na základe dovolania podaného v neprospech obvineného je kľúčová téza (ako jediná obsahovo možná v rámci implicitného *ratio decidendi*) v obsahovom protiklade s kritickým (komentovaným) záverom o riešení danej otázky urobeným v situácii zrušenia rozhodnutia v prospech obvineného (novoplynúca lehota väzby pri zrušení len výroku o treste oproti pokračovaniu v plynutí skoršej lehoty väzby pri primárnom zrušení výroku o vine kumulatívne spojenom aj s kasáciou výroku o treste, čo spochybňuje odsúdenie už v samotnej jeho podstate). V novopopísanom, opačne orientovanom prípade by sa totiž celková lehota väzby mala (naopak) čerpať práve pri zrušení (dokonca až) výroku o vine (teda zároveň aj výroku o treste), pretože ide o postup smerujúci k výraznejšej zmene než pri kasácii len uloženého trestu, tentoraz však v neprospech obvineného (možná zmena aj na menej priaznivú kvalifikáciu činu, nielen ukládanie vyššieho trestu v rámci pôvodnej trestnej sadzby). Režim daného rozhodovania je jednotný, zodpovedajúci zneniu § 380 ods. 1 až 3 Trestného poriadku a odrážajúci skutočnosť, že pri zrušení len výroku o treste nastáva situácia opätovne právoplatne neskončeného trestného stíhania rovnorodá so situáciou zrušenia oboch relevantných výrokov, teda výroku o vine a nevyhnutne zároveň aj výroku o treste (preto § 380 ods. 2 Trestného poriadku hovorí len o zrušení výroku o treste, čo však pokrýva obe popísané procesné alternatívy). Preto väzba buď pokračuje v nadväznosti na pôvodné konanie, alebo začína plynúť odznova, pričom zákon zvolil od jeho prijatia jednoznačne a s mnohonásobným judikatúrnym potvrdením druhú z oboch alternatív (rovnako pri povolení obnovy konania podľa § 403 Trestného poriadku).“.

21. Nadväzujúc na uvedené ústavný súd opätovne poznamenáva, že vo veci sp. zn. II. ÚS 361/2024 išlo v relevantných súvislostiach o vyslovenie právneho názoru mimo rámca okolností podstatných pre rozhodovanie o jadre posudzovanej ústavnej sťažnosti (*obiter dictum*). Dotknutý senát ústavného súdu preto nestál pred riešením otázky zjednocovania právnych názorov senátov ústavného súdu (m. m. IV. ÚS 443/2025). Možno tak uzavrieť, že v rámci predbežného prerokovania aktuálnej ústavnej sťažnosti sťažovateľov ústavný súd musí so zreteľom na všetko už uvedené (rovnako ako predtým ústavný súd v uznesení z 19. novembra 2025 v rámci predbežného prerokovania predchádzajúcej ústavnej sťažnosti sťažovateľov, pozn.) vyhodnotiť túto sťažnostnú námietku vo vzťahu k napadnutému postupu a druhostupňovému väzobnému rozhodnutiu najvyššieho súdu ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde, pretože väzba sťažovateľov sa z pohľadu jej trvania javí naďalej ústavnoprávne udržateľná.

b) k námietke existencie neprímeraných prietáhov v meritórnom trestnom konaní:

22. Podstatou tejto námietky je tvrdenie sťažovateľov o vzniku zbytočných prietáhov v meritórnom trestnom konaní vedenom proti nim. Porušovateľmi práv sťažovateľov mali byť podľa ich tvrdení viaceré subjekty, a to vyšetrovateľ, prokuratúra a všeobecné súdy (Špecializovaný trestný súd a najvyšší súd). Zbytočné prietahy pritom podľa názoru sťažovateľov vznikali v pôvodnom trestnom konaní, ktoré vyústilo do kasačného rozsudku sp. zn. 1TdoV/7/2023, konkrétne v postupe ČVS: PPZ-637/NKA-PZ-ZA-2016, postupe sp. zn. VII/I Gv 173/16/1000, postupe sp. zn. BB-4T/36/2018, rozsudku sp. zn. BB-4T/36/2018, postupe sp. zn. 3To/3/2021, uznesení sp. zn. 3To/3/2021, postupe sp. zn. 1TdoV/7/2023, rozsudku sp. zn. 1TdoV/7/2023, ako aj v následnom „oživlom“ trestnom konaní po vrátení veci Špecializovanému trestnému súdu (teda v postupe sp. zn. 4T/5/2024).

23. Ústavný súd konštatuje, že z jeho rozhodovacej činnosti mu je známe, že sťažovatelia námietku o existencii neprímeraných prietáhov v meritórnom trestnom konaní vedenom proti nim uplatnili aj vo svojich predchádzajúcich ústavných sťažnostiach, pričom ústavný súd aj túto námietku uznesením z 19. novembra 2025 a tiež uznesením sp. zn. II. ÚS 712/2025 zo 17. decembra 2025 vyhodnotil ako zjavne neopodstatnenú. Od záverov, ku ktorým dospel v predmetných uzneseniach vo vzťahu k tomuto okruhu námietok sťažovateľov, ústavný súd nemá dôvod odkloniť sa ani pri prerokovaní aktuálnej ústavnej sťažnosti sťažovateľov.

24. Ústavný súd v uznesení z 19. novembra 2025 a tiež v uznesení sp. zn. II. ÚS 712/2025 zo 17. decembra 2025 v tejto súvislosti dospel k záveru, že trestné konanie sťažovateľov trvá celkovo viac ako 8 rokov. Takúto dĺžku konania nemožno považovať za optimálnu, ale na druhej strane ani za neprímeranú, a to najmä vzhľadom na skutočnosť, že posudzovaná dĺžka konania zahŕňala postup orgánov činných v trestnom konaní od vznesenia obvinenia vrátane prípravného konania a konania na troch stupňoch súdov v skutkovo zložitej veci, a obdobie v trvaní 1 a pol roka (od právoplatného rozhodnutia odvolacieho súdu do neskoršieho podania dovolania sťažovateľmi), v ktorom súdy nemali reálne o čom konať a rozhodovať. Ústavný súd tak v uznesení z 19. novembra 2025 a tiež v uznesení sp. zn. II. ÚS 712/2025 zo 17. decembra 2025 po preskúmaní namietaných postupov nezistil možnosť porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po prijatí ústavných sťažností na ďalšie konanie. Keďže v poukazovaných meritórných postupoch nevznikli zbytočné prietahy, ktoré by mohli negatívne ovplyvňovať ústavnú udržateľnosť stíhania sťažovateľov vo väzbe, nevidel ani dôvod na vyslovenie porušenia čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, resp. čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 dohovoru.

25. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd aj v rámci predbežného prerokovania aktuálnej ústavnej sťažnosti sťažovateľov vyhodnotil námietku sťažovateľov o existencii neprímeraných prietáhov v ich meritórnom trestnom konaní ako zjavne neopodstatnenú [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde].

c) k námietke zlého zaobchádzania so sťažovateľmi počas výkonu väzby:

26. Obsahovou podstatou tejto námietky je tvrdenie o zlom zaobchádzaní so sťažovateľmi vo väzbe, kde podľa vyjadrenia sťažovateľov represívne opatrenia uplatňované voči nim vo výkone

väzby oslabujú ich možnosti realizovať účinnú obhajobu pred súdmi. Ústavný súd v reakcii na argumentáciu sťažovateľov podotýka, že v spomenutom náleze sp. zn. II. ÚS 110/2024, na ktorý sa sťažovatelia odvolávajú, došlo v súvislosti s otázkou zaobchádzania so sťažovateľmi vo väzbe ku konštatovaniu porušenia ich práv právnymi aktami generálnej prokuratúry, ktorá preskúmanie postupu tzv. väzenských orgánov pri realizácii rôznych obmedzujúcich opatrení uplatnených proti sťažovateľom nevykonala náležitým spôsobom (porušenie dotknutých práv bolo konštatované v ich procesnej zložke). Nie je však pravdivé tvrdenie sťažovateľov, že by uvedeným nálezom bolo potvrdené porušenie dotknutých článkov ústavy a dohovoru aj v ich materiálnom aspekte, teda že by došlo ku konštatovaniu zlého zaobchádzania so sťažovateľmi zo strany zainteresovaných väzenských orgánov. Predovšetkým treba povedať, že represívne opatrenia uplatňované voči sťažovateľom vo výkone väzby sú realizované zo strany väzenských orgánov, pričom väzobné súdy nie sú a nemôžu byť zodpovedné za prípadné porušenie práv sťažovateľov (pokiaľ k nemu naozaj došlo) pri realizácii týchto opatrení vykonávaných väzenskými orgánmi. Vzhľadom na uvedenú skutočnosť sa námietka sťažovateľov, v ktorej títo za porušovateľa práv v súvislosti realizáciou väzenských represívnych opatrení označujú všeobecný súd rozhodujúci o väzbe (žiadosť o prepustenie z väzby), javí na prvý pohľad ako zjavne neopodstatnená. Ústavný súd preto v uvedenej časti odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľov v zmysle § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

d) k námietke absencie dôvodov väzby:

27. Podstatou tejto námietky je tvrdenie sťažovateľov o absencii dôvodov väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku. Sťažovatelia sú toho názoru, že ich námietky uplatnené v konaní pred všeobecnými súdmi vylučujú dôvody väzby a jej ďalšie trvanie. Ústavný súd považuje za potrebné v súvislosti s otázkou dostatočnosti odôvodnenia väzobného rozhodnutia všeobecného súdu pripomenúť, že sa v tomto smere jeho úloha obmedzuje na posúdenie otázky, či je odôvodnenie namietaného rozhodnutia ústavnoprávne korektné a takto aj akceptovateľné, a že kasačný zásah ústavného súdu by mohlo podnietiť také rozhodnutie všeobecného súdu o väzbe, ktoré by zakladalo zjavný omyl či exces pri posudzovaní podmienok väzby, prípadne by bolo iným evidentným popretím samotnej podstaty ochrany základných práv a slobôd (m. m. napr. II. ÚS 98/2024, III. ÚS 372/2025).

28. K splneniu základného materiálneho predpokladu väzby, a to dôvodnosti podozrenia zo spáchania stíhanej trestnej činnosti súdy konštatovali, že sa dôvodnosť trestného stíhania oproti poslednému rozhodovaniu o väzbe posilnila. Na tomto mieste špecifikovali vykonané výpovede svedkov a prečítané zápisnice o výpovediach ďalších svedkov. Tiež pripomenuli, že konečné hodnotenie vykonaných dôkazov, ktorého sa sťažovatelia *de facto* svojimi námietkami domáhajú, neprislúcha väzobným súdom, ale súdu rozhodujúcemu o vine.

29. Možno zhrnúť, že v aktuálnom väzobnom rozhodovaní za skutkové dôvody tzv. útekovej väzby považovali súdy viaceré okolnosti. V prvom bode súdy upriamili pozornosť na hrozbu uloženia doživotného trestu odňatia slobody sťažovateľom. Ďalej poukázali na výsledky zistení, keď jedna zo svedeckých výpovedí obsahuje informácie o tom, že sťažovatelia sa spolu so svedkom mali ukrývať na území Českej republiky po tom, čo mal byť fyzicky zlikvidovaný špecifikovaný poškodený (táto fyzická likvidácia predstavuje jeden z tvrdených skutkov, pozn.), ako aj na to, že v zmysle jedného z tvrdených skutkov si mali sťažovatelia zabezpečiť falošné doklady, ktoré by

mohli byť použité v prípade problémov, resp. pre potreby úniku do zahraničia. K ustáleniu dôvodnosti tzv. útekovej väzby ústavný súd akcentuje, že korešpondujúce závery súdov sa neopierajú iba o izolovanú okolnosť hrozby uloženia veľmi závažného trestu (doživotný trest odňatia slobody) sťažovateľom, ale sú podporené početným súborom ďalších relevantných okolností, ktoré rozhodne nemožno vnímať ako bagateľné, práve naopak, ide o znepokojujúce informácie nasvedčujúce jednak podozreniam o snahách sťažovateľov z minulosti vyhnúť sa prípadnému trestnému postihu, a tiež podozreniam o aktivitách sťažovateľov smerujúcich k vytváraniu podmienok na potenciálny útek. Takéto poukazy sa ústavnému súdu nejavia ako abstraktné a nekonkrétne, a teda také, ktoré by vo výsledku vylučovali ďalšie trvanie dôvodu väzby uvedeného v § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku. Takisto súdy výstižne poznamenali odkazom na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva a ústavného súdu, že v prípadoch, keď je zákonnosť väzby predmetom opakovaného skúmania, nemožno súdom vyčítať, že sa v textoch svojich rozhodnutí opakujú a nepodložia svoje rozhodnutie vždy novými okolnosťami, ak je preukazná hodnota okolností zrejmých v počiatočných štádiách, resp. predchádzajúcich štádiách trestného konania dostatočná na to, aby odôvodnila záver o aktuálnosti, resp. pretrvávaní dôvodov väzby obvinenej osoby v určitom štádiu trestného konania.

30. Tzv. preventívny dôvod väzby opreli väzobné súdy o súhrn viacerých skutkových okolností. V zmienenej súvislosti poukázali predovšetkým na dlhodobý charakter tvrdenej trestnej činnosti, ktorá mala byť páchaná od roku 2010 až do zadržania sťažovateľov v marci 2017, na kvantitu tvrdených skutkov a kriminálnu minulosť sťažovateľov (päť záznamov v odpise registra trestov), svedčiacu o páchaní trestnej činnosti aj v zahraničí. Ústavný súd pripomína, že podľa jeho judikatúry je osobnostný profil väzobne stíhaného obvineného zaťažený nadštandardnou kriminálnou minulosťou nezanedbateľnou okolnosťou pri posudzovaní dôvodnosti tzv. preventívnej väzby (m. m. II. ÚS 37/2024). V súvislosti so zahladenými odsúdeniami ústavný súd upozorňuje na svoju početnú judikatúru, podľa ktorej túto okolnosť nemožno považovať za prekážku pre zohľadnenie kriminálnej minulosti v rámci posudzovania osobnosti sťažovateľa a jeho potenciálnej náchylnosti ku kriminálnemu správaniu (m. m. napr. I. ÚS 1/2015, III. ÚS 435/2023, III. ÚS 23/2025, III. ÚS 375/2025). Konajúci súd dôvodnosť obavy podporil aj poukazom na špecifikované závadné správanie sťažovateľov vo výkone trestu a väzby. Najvyšší súd takisto vo svojom rozhodnutí upozornil na to, že rozsiahla drogová trestná činnosť, z ktorej páchania sú sťažovatelia dôvodne podozriví, mala byť zdrojom ich príjmov a prostriedkom k zabezpečeniu významne zvýšenej životnej úrovne. V tejto súvislosti pripomenul, že v zmysle dôvodného podozrenia mali sťažovatelia stáť na vrchole rozvetvenej skupiny venujúcej sa nedovolennej distribúcii zakázaných látok, z čoho pramení dôvodná obava, že by z toho získané kontakty mohli sťažovatelia na slobode využiť k pokračovaniu v takýchto nelegálnych aktivitách.

31. K dôvodnosti stíhania sťažovateľov vo väzbe z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ústavný súd poznamenáva, že rozhodovanie o väzbe sa odohráva iba v rovine pravdepodobnosti, a nie istoty, čo sa týka dôsledkov, ktoré môžu nastať, ak sťažovatelia nebudú držaní vo väzbe. Inými slovami, pri rozhodovaní o tzv. preventívnej väzbe postačuje reálna hrozba, že sťažovatelia budú konať tak, ako predpokladá uvedený dôvod väzby. Zákon teda nevyžaduje absolútnu istotu o naplnení dôvodu tzv. preventívnej väzby (m. m. napr. II. ÚS 348/2016, III. ÚS 375/2025).

32. Ústavný súd k tejto námietke sumarizačne zhrnuje, že všeobecné súdy odôvodnili potrebu stíhania sťažovateľov vo väzbe jednak konkretizovanými okolnosťami, ktoré existovali v čase vzatia sťažovateľov do väzby, ako aj špecifikovanými okolnosťami negatívneho rázu, ktoré nastali počas výkonu väzby, resp. vo výkone trestu odňatia slobody. Argumentácia súdov, prostredníctvom ktorej bolo sťažovateľom vysvetlené splnenie podmienok na ich držanie v tzv. útekovvej väzbe a tzv. preventívnej väzbe, je vyčerpávajúca, logická a súčasne primerane konkrétna, zodpovedajúca obsahu dotknutých ustanovení Trestného poriadku regulujúcich dôvody väzby. Z pohľadu poukazovania na identické okolnosti v kontexte posudzovania ďalšej dôvodnosti väzby je pritom podstatné, či a akým spôsobom sa súdy vysporiadali s tým, či doterajšie dôvody väzby stále platia a či nenastali nové okolnosti, ktoré by boli spôsobilé zmeniť väzobné rozhodnutie. Inak povedané, aj v neskorších väzobných rozhodnutiach možno poukazovať na rovnaké okolnosti, na aké súdy prihliadali pri chronologicky predchádzajúcom väzobnom rozhodovaní, súdy sú však povinné v každom štádiu konania opätovne posudzovať, či sa tieto okolnosti nezmenili. V tomto prípade možno uzavrieť, že všeobecné súdy sa vysporiadali s dôvodnosťou väzby vo vzťahu k aktuálnemu stavu vedeného trestného konania. Z uvádzaného dôvodu musela byť táto časť sťažnostnej argumentácie odmietnutá s poukazom na § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnená.

e) k námietke porušenia princípu rovnosti zbraní, práva na rovnosť s ostatnými účastníkmi konania, zásady prezumpcie neviny a zákazu krutého, neľudského a ponižujúceho zaobchádzania:

33. Podstatou tejto námietky je

- a) tvrdenie sťažovateľov o diskomfortných podmienkach pred väzobným konaním a počas prestávok v ňom a súčasne
- b) nesúhlas s prístupom predsedu senátu počas samotného rozhodovania o väzbe na hlavnom pojednávaní konanom 20. augusta 2025.

34. Pokiaľ ide o nespokojnosť sťažovateľov v prvej rovine, ústavný súd podotýka, že samotní sťažovatelia v tejto súvislosti odkazujú na „*postup špeciálnej väzenskej eskorty*“. K porušeniu práv sťažovateľov malo dôjsť v podstate v dôsledku ich spútania v tzv. medveďovi. Pritom v takomto stave mali v eskortných celách vykonávať stravovacie návyky a používať hygienické zariadenia. Odpútanie im malo byť odmietnuté. V reakcii ústavný súd poukazuje na § 31 ods. 1 písm. d) zákona č. 4/2001 Z. z. o Zbore väzenskej a justičnej strážie v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ZVJS“), podľa ktorého na predchádzanie, zamedzenie alebo odstránenie protiprávneho konania obvinených, odsúdených, dodávaných osôb a iných osôb je príslušník Zboru väzenskej a justičnej strážie (ďalej len „zbor“) oprávnený použiť donucovacie prostriedky, putá. Tieto donucovacie prostriedky je podľa korešpondujúcej časti § 31 ods. 2 zákona o ZVJS príslušník zboru oprávnený použiť ako prostriedky obmedzenia pohybu pri eskortovaní alebo predvádzaní obvineného alebo odsúdeného alebo dodávaní osoby alebo pri zaistení inej osoby po individuálnom posúdení rizika, a to aj bez splnenia podmienok uvedených v § 34 až § 37a. Pri individuálnom posúdení rizika sa pri obvinenom alebo odsúdenom prihliada najmä na závažnosť trestnej činnosti, fyzickú zdatnosť, zdravotný stav, poznatky preventívno-bezpečnostného charakteru a správanie osoby, pričom posúdenie rizika sa preukázateľne vyznačí v príslušnej aplikácii. O použití donucovacích

prostriedkov podľa ods. 1 písm. b) až f) a s) pri eskortovanej alebo predvádzanej osobe vopred rozhodne riaditeľ ústavu alebo ním určený príslušník zboru, zároveň rozhodne o ich ponechaní v eskortnej miestnosti.

35. Z citovaných ustanovení vyplýva, že o použití donucovacích prostriedkov prezentovaných v predchádzajúcom bode odôvodnenia tohto rozhodnutia nerozhoduje všeobecný súd, ale vopred riaditeľ ústavu (alebo ním určený príslušník zboru). Ústavná sťažnosť je tak v časti namietaného zásahu spočívajúceho v postupe pred väzobným konaním a počas prestávok v ňom zjavne neopodstatnená, pretože zaobchádzanie so sťažovateľmi počas uvedených časových rámcov nespadá do dispozície všeobecných súdov, ale do kompetencie zboru. Napriek tomu sťažovatelia v zmysle § 123 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde ako pôvodcov predmetných zásahov označili Špecializovaný trestný súd a najvyšší súd, ktoré nemali právomoc rozhodovať o použití kritizovaných obmedzujúcich prostriedkov. Identifikácia odporcu je súčasťou vymedzenia rozsahu ústavnej sťažnosti, ktorým je ústavný súd podľa § 45 zákona o ústavnom súde viazaný, a preto absentuje ústavne relevantná súvislosť medzi namietaným zásahom a označenými porušovateľmi, čo založilo nevyhnutnosť odmietnutia tejto časti ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenej.

36. Pokiaľ ide o sťažovateľmi namietaný nesúhlas so zaobchádzaním s nimi počas vlastného rozhodovania o väzbe na Špecializovanom trestnom súde 20. augusta 2025 (opatrenia realizované na základe pokynu predsedu senátu Špecializovaného trestného súdu), ústavný súd zistil, že takúto námietku v sťažnosti proti napadnutému prvostupňovému väzobnému rozhodnutiu Špecializovaného trestného súdu sťažovatelia nešpecifikovali (pozri bod 24 a 25 sťažnosti sťažovateľov z 1. septembra 2025). V sťažnosti sa totiž obmedzili iba na všeobecné tvrdenia o represívnych opatreniach, a s týmito námietkami ich konajúci súd odkázal na riaditeľa ústavu na výkon väzby.

37. Ústavný súd na tomto mieste poukazuje na princíp subsidiarity (čl. 127 ods. 1 ústavy) limitujúci vzťah ústavného súdu k všeobecným súdom, resp. k iným orgánom verejnej moci, z ktorého okrem iného vyplýva, že v prípade konania pred všeobecnými súdmi a ostatnými orgánmi verejnej moci musí sťažovateľ ochranu svojich základných práv a slobôd vrátane argumentácie s tým spojenej uplatniť najskôr v tomto konaní a až následne v konaní pred ústavným súdom. Ústavný súd pripomína, že nevyužitie označenej možnosti ochrany práv sťažovateľa nemožno nahradzovať ústavnou sťažnosťou podanou ústavnému súde, ktorý môže konať len vtedy, ak fyzická osoba alebo právnická osoba nemá, resp. nemala inú možnosť účinnej ochrany svojich práv (čl. 127 ods. 1 ústavy). Bez toho, aby ústavný súd predmetnú argumentáciu bližšie rozviedol a riešil jej opodstatnenosť, s odkazom na skutočnosť, že sťažovatelia v sťažnosti podanej proti prvostupňovému väzobnému rozhodnutiu Špecializovaného trestného súdu popísanú argumentáciu neuplatnili, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľov v označenej časti námietok smerujúcich proti druhostupňovému väzobnému rozhodnutiu najvyššieho súdu podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde ako neprípustnú odmietol.

f) k namietanému porušeniu čl. 5 ods. 3 dohovoru:

38. V súvislosti s námietkou porušenia čl. 5 ods. 3 dohovoru, ktorú sťažovatelia v ústavnej sťažnosti uplatnili vo viacerých súvislostiach, ústavný súd konštatuje, že procesné garancie súdnej

kontroly väzby v rámci nasledujúcich štádií väzobného rozhodovania (napr. ak ide o preskúmanie žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu, ako to bolo aj v prípade sťažovateľov, pozn.) poskytuje čl. 5 ods. 4 dohovoru. Sťažovateľmi formulovaný čl. 5 ods. 3 dohovoru je aplikovateľný v rámci primárneho rozhodovania o vzatí do väzby (m. m. napr. II. ÚS 588/2025). Pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom a druhostupňovým väzobným rozhodnutím najvyššieho súdu na jednej strane a obsahom čl. 5 ods. 3 dohovoru na strane druhej bola preto ústavná sťažnosť v uvedenom rozsahu odmietnutá podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnená.

39. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľov uplatnenými v ich ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. februára 2026

Peter Molnár
predseda senátu